

Til § 13.

Bestemmelsen i § 13 åbner mulighed for, at miljøministeren kan beslutte at overtage afgørelsen i en sag, der ifølge § 7 skal afgøres af amtsrådet eller hovedstadsrådet, eller som ifølge § 12 afgøres af fredningsstyrelsen som klagemyndighed.

En tilsvarende bestemmelse findes i miljøministeriets bekendtgørelse nr. 47 af 4. februar 1974, § 1, stk. 2, hvorefter amtsrådene er bemyndiget til at meddele tilladelser i sager om råstofindvinding. Lignende bestemmelser findes endvidere i bl. a. miljøbeskyttelsesloven og by- og landzonenloven.

Til § 14.

Bestemmelsen er omtalt i bemærkningerne til § 7.

Til kap. 4.

I kap. 4 findes de regler om forekomster i havbunden (sømaterialer), som i dag står i 1972-lovens kap. 3.

Til § 15.

§ 15 svarer til § 9 i 1972-loven, idet det nu udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at tilladelse kan meddeles for hele søterritoriet eller en nærmere afgrænset del deraf.

I stk. 2, nævnes udtrykkeligt, at en tilladelse efter stk. 1, kan betinges af overholdelsen af vilkår.

Efter 1972-lovens § 11, nr. 2, kan en tilladelse betinges af, at de optagne materialer udlosses i dansk havn eller på andet af ministeren godkendt landingssted. En sådan bestemmelse er ikke medtaget i lovforslaget, idet EF-kommissionen har opfordret den danske regering til at fjerne bestemmelsen fra loven, da den efter kommissionens opfattelse ikke er i overensstemmelse med Rom-traktaten. Der må ifølge Rom-traktaten, artikel 30 og 31, ikke lægges hindringer i vejen for den frie eksport medlemsstaterne imellem. Miljøministeriet har oplyst over for kommissionen, at der i alle tilfælde, hvor der er indgivet ansøgning derom, er blevet givet tilladelse til landsætning af optagne sømaterialer i en af EF-medlemsstaternes havne. Administrationen af bestemmelsen har således ikke været i strid med Rom-traktaten. Af kontrollens hensyn har man betinget sig, at der blev givet indberetning til fredningsstyrelsen om eksportens omfang. 15 skibe tilhørende 4 firmaer har tilladelse til direkte bortsejling af optagne materialer til udlandet.

Indberetning om optagningsvirksomheden, 1972-lovens § 11, nr. 3, forudsættes fremtidig at skulle ske i medfør af forslagens § 27, som gælder for enhver indvinding både fra landjorden og fra havbunden.

Bestemmelser om tilsyn, 1972-lovens § 11, nr. 4, forudsættes fastsat i medfør af forslagens § 20.

Kompetencen til at meddele tilladelser foreslås fortsat at ligge hos miljøministeren, da forekomsterne på havbunden er statseje. Miljøministeren agter at bemyndige fredningsstyrelsen til at administrere reglerne i kap. 4.

Sagkyndig bistand i disse sager ydes især af kystinspektoratet. Kystinspektoratet har bl. a. medvirket ved udarbejdelsen af et forslag til en bekendtgørelse om forbud mod optagning af sømaterialer nærmere kysten end 300 m. Kystinspektoratet har endvidere været inddraget i en del konkrete sager, hvor der har været kystsikkerhedsproblemer, og har deltaget i den af miljøministeriet udførte havbundsundersøgelse i Hjelms Bugt og Grønsund.

Til § 16.

Det foreslås efter ønske fra erhvervsorganisationerne, at tilladelser til råstofindvinding fra havbunden kan opsiges med et varsel på mindst 10 år. Efter 1972-loven kunne tilladelser kun meddeles for indtil 5 år ad gangen.

Erhvervsorganisationerne har over for ministeriet anført, at bygning af ralsugere kræver store og kostbare investeringer, der gør en afskrivningstid på mindst 10 år nødvendig. Når man har foreslået et opsigelsesvarsel på 10 år i stedet for en meddelelse af tilladelse for en 10 års periode, beror det på, at det kan være påkrævet at foretage kostbare reparationer eller ombygninger – eller fuldstændig udskiftning af en ralsuger midt i en 10 års periode eller i sidste del af perioden.

Under hensyn til forslagens § 19, hvorefter ministeren til enhver tid kan gribe ind i allerede meddelte tilladelser, og under hensyn til forslagens §§ 17 og 18 om muligheden for at meddele enerettstilladelse, har ministeriet fundet, at erhvervets ønsker bør imødekommes.

Der er i medfør af 1972-lovens § 11 udstedt ca. 40 tilladelser til at optage søsten (sten over 200 mm i diameter) og ca. 110 tilladelser til at optage sten (under 200 mm), sand og grus på søterritoriet.

Under hensyn bl. a. til uvisheden om ressourcerens omfang er de gældende bestemmelser administreret således, at der kun er udstedt tilladelser til virksomheder, som ved 1972-lovens ikrafttræden udøvede optagningsvirksomhed på søterritoriet og kun til det antal skibe, som da var i brug.

Tilladelserne udløb den 30. juni 1976, men er forlænget indtil udgangen af 1977. En eventuel ændring af den nuværende praksis for udstedelse af